

O plánování výletu do Kanady

Milý deníčku,

dnes jsme se poprvé sešli, abychom naplánovali výlet na příští léto. Takhle před Vánoci je to ideální čas, protože už mezitím stihneme zapomenout všechno strašné, co se nám přihodilo na minulé cestě a máme dost optimismu (hlavně kluci) na plánování dalších hor.

Š Kamilou jsme klukům předem řekly, že letos bychom chtěly změnu, a hlavně si odpočinout od výšek přes pět tisíc metrů. Tam je od pěti odpoledne taková zima, že večery musíme trávit ve stanu s čelovkami a kluci nám pak říkají světlušky. Naším snem je už dlouho Kanada a její Skalisté hory. A musím nerada přiznat, že tentokrát nás kluci za všechny ty roky snad poprvé mile překvapili. Našli totiž cestu, která vede přes celé tyto hory a není vysoko. Je to dálkový přechod měřící 1 200 kilometrů, který se nazývá Great Divide Trail. Když jsme se koukali do mapy, zjistili jsme, že začíná na kanadsko-amerických hranicích a vede úplnou divočinou přes sedm národních a spoustu provinčních parků. Š Kamilou jsme vždycky chtěly navštívit místa jako Banff a Jasper a opět to nerada říkám, ale kluci se fakt snažili, protože i přes ně vede cesta.

Další výhodou, kterou si nás kluci získali, je fakt, že trek je veden mimo cesty a tím pádem tam nebude moc turistů. Kluci dokonce říkali, že jich na tento přechod každý rok

vyrazí jen kolem padesáti. Když jsme chtěly vědět proč, nedokázali to úplně vysvětlit. Také jsme v jejich poznámkách našly větičku, že trek patří k nejtěžším na světě a že je značen dvěma černými tečkami. Ve chvíli, kdy jsme začaly vyzvídat, co ty tečky znamenají a kolik a jaké barvy je jich normálně, začali nenápadně pokašlávat a stočili hovor jinam.

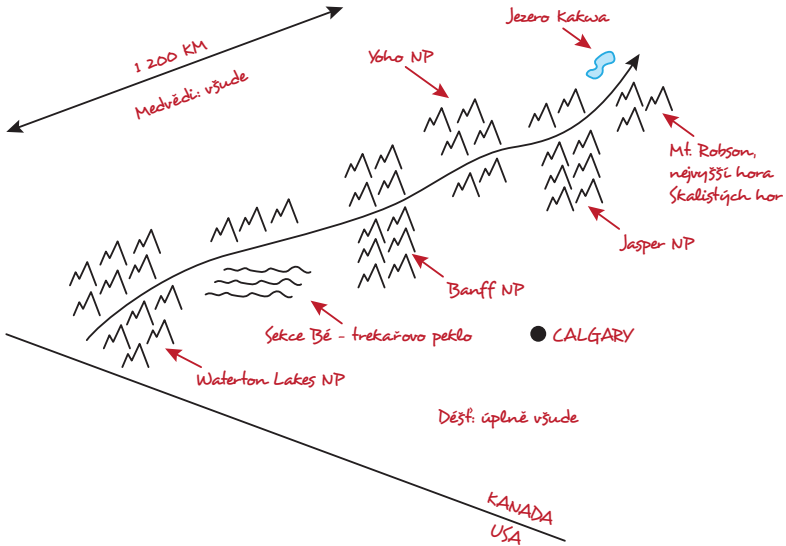
Nakonec z nich vypadlo, že se nemáme bát, že zkušeností máme spoustu, oni že všechno zařídí a že půjdeme krásnou a opuštěnou přírodou. Že i s jídlem to bude lepší, protože celý trek se dělí na úseky dlouhé sedm až osm dní a mezi etapami se dostaneme do civilizace, kam si dopředu pošleme balíčky s jídlem. Ty si pak vyzvedneme na další část pochodu. Mezi jednotlivými úseky si dopřejeme vždy volný den, abychom si odpočali, načerpali síly a dali si něco dobrého k jídlu.

Naším hlavním úkolem teď tedy je, abychom si všichni dokázali domluvit tři měsíce volna na výlet do Kanady a na Aljašku, kterou bychom si potom taky chtěli projít.

A já si budu muset ještě zjistit něco o medvědech, protože na naši rodině visí prokletí, o kterém nechci ostatním říkat, aby se mi nesmáli.

- zapsala opatrně spokojená Dáša

Great Divide Trail, Kanada

O přípravách na medvědy

„Já si myslím, že s těma medvědama to je jenom nafouknutá bublina!“ prohlásil Martin při plánování cesty do Kanady. „Podle toho, jak o nich všichni mluvěj, pobíhají po celé zemi a v rezervacích žije pár posledních lidí, který ještě nesežrali.“ Vojta, který chtěl opět dostát svojí přezdívce Černá kronika, si listoval statistickou ročenkou náhlých úmrtí v divočině, kde si podškrtoval červeně ta, která by mohla potkat i nás. „Tady píšou,“ odtrhl se od knihy, „že vloni dokonce jednoho člověka zabil grizzly, který na něj spadl, protože lezl po stromě a do toho stromu udeřil blesk.“ Rozhostilo se ticho. Snažili jsme si představit létajícího grizzlyho a turistu-smolaře.

Ticho přerušil PJ: „To je skoro jako ten farmář na Islandu. Jak dojel krávu zrovna, když bouchla na druhé straně ostrova sopka. Z ní vylítl kámen, který letěl sedmdesát kilometrů na tu farmu, farmáře trefil do hlavy a zabil ho!“ PJ se zatvářil spokojeně, byla to jeho oblíbená historka a vždy se s ní rád pochlubil.

Po delší diskuzi jsme se dohodli, že zkusíme každý vyhledat nějakou informaci, jak si s medvědy poradit. Ideálně tak, abychom přežili.

Rad jsme našli spoustu. Děily se do několika kategorií:

- nereálné,
- blbé,
- nereálné a blbé.

Usoudili jsme, že pokud autoři většiny doporučení, které se daly dohledat, testovali tyto postupy na sobě samých, jsou všichni po smrti a tyto rady jsou jejich epitafy. Sem jsme řadili rady typu, že když spatříme medvěda, máme si lehnout na zem, nechat ho, ať nás olíže, a nehýbat se. PJ navrhoval, abychom si to zkusili nacvičit, ale nikdo z nás nechtěl, aby ho PJ olizoval. Nakonec jsme vybrali dvě vyjádření, kterými jsme se rozhodli řídit.

Prvním bylo sdělení Tatranského národního parku. Ti k tomu přistoupili z poměrně optimistického hlediska a prohlásili, že když spatříte medvěda ve volné přírodě, máte opravdu štěstí. Zejména dámská část naší výpravy k tomu měla vážné výhrady.

Druhé vyjádření bylo poměrně více skeptické. Jeho přesné znění bylo: „Pokud spatříte medvěda, jste moc blízko.“ Hodně se líbilo hlavně klukům. Martin oceňoval, že nenabízí moc možností, Vojta byl spokojen, že je ve stejném duchu jako jeho Ročenka smrti a PJovi připomínala příběh o farmářovi z Islandu.

Vzhledem k tomu, že se nám jinak nepodařilo najít cokoli vsmysluplného, řekli jsme si, že se to nakonec snad nějak vyvrbí a taky bude dobře.